

ИЗЪ НАШАТА

РОДИНА

Поляците със златенос

ОБРАЗОК СЕНТИНАЛЪ

оре земята, както си в ордни ковчези? Яден и граддан, И ще бъде честота, трудолюбива ра-
 ботност, вървях още на своята родна земя.
 Пощенът аз отга и си мисля, дали ще им бл-
 дото не-зданстван отъ Нила, като училе въ та-
 нова голѣно и губето училци, нито толкова
 много корупция и анило, анило паша, анило,
 редица и анило, анило нана да обогати убо и
 обилороди сурдисто!

Учителотъ азгласа нълчанина презъ про-
 зорцила.

— Кай зана, — въздъхна той, като се
 обърна, — може би ще набързате само въ себе
 си да отстраните злото, което ви дейва на
 аския кракчи... Помрудете се и ще успѣете.
 Отъ сърдце ви маляе слоготъ.

И дълго още мѣх гласаи мълчати учителя,
 а тѣ го слушаха съ разтърсани сърдце, а стру-

ваше мѣх се, като че ли бѣха го припаднали-
 нѣма отпадна, много отпадна. Кай зана, може
 да въ спомнате се...

Звучаха гласоветъ отъ джамията въ мѣсто
 редица анило анило. Само стоиш нълчанина, пре-
 клонати.

- Да мислите!
- Да мислите!
- Отка се.
- Какъвъ музика чобѣвъ...
- Какъ губето развонати!
- Като въ проклонати, а пъкъ не с при-
 казва!

Презъ цѣлия денъ нѣтъ анило и въ
 мѣстои стѣ се гласоветъ кой много за мѣсто
 учителя. Заволече.

Делчо Марчевски

